Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

16. dubna 2015 *

„Celní unie — Dodatečný výběr dovozního cla — Dovoz glyfosátu pocházejícího z Tchaj-wanu — Žádost o prominutí dovozního cla podaná celním zástupcem — Článek 239 nařízení (EHS) č. 2913/92 — Klauzule o zamezení nepřiměřené tvrdosti — Existence zvláštní situace — Celní prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu — Chybná osvědčení o původu zboží — Pojem hrubá nedbalost — Rozhodnutí Komise, kterým se prohlašuje prominutí dovozního cla za nedůvodné“

Ve věci T-576/11,

Schenker Customs Agency BV, se sídlem v Rotterdamu (Nizozemsko), zastoupené J. Biermaszem a A. Jansenem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené L. Keppenne a F. Wilmanem, poté A. Caeirosem a B.-R. Killmannem, jako zmocněnci, ve spolupráci s Y. Van Gervenem, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C (2011) 5208 final ze dne 27. července 2011, jímž bylo konstatováno, že prominutí dovozních cel není v konkrétním případě dovozu odůvodněné (věc REM 01/2010),

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen, předseda, F. Dehousse a A. M. Collins (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. listopadu 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

Skutkový základ sporu

Antidumpingový režim vztahující se na dovozy glyfosátu

1 Glyfosát je základní látkou herbicidu používaného pro zemědělské hubení plevele, jakož i údržbu městských a průmyslových prostor.

2 Nařízením Komise (ES) č. 1731/97 ze dne 4. září 1997 bylo uloženo prozatímní antidumpingové clo na dovozy glyfosátu pocházející z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 243, s. 7) do Evropské unie.

3 Nařízením Rady (ES) č. 368/98 ze dne 16. února 1998 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu glyfosátu pocházejícího z Čínské lidové republiky a o konečném výběru prozatímně uloženého cla (Úř. věst. L 47, s. 1) bylo na tyto dovozy uloženo konečné antidumpingové clo ve výši 24 %.

4 Dopisem ze dne 14. prosince 1999 informovala Komise Evropských společenství v rámci mechanismu „vzájemné pomoci“ členské státy o svých podezřeních na možné nesrovnalosti u dovozů glyfosátu do Unie. Dopis obsahoval informace předané belgickými celními orgány o dovozech glyfosátu v letech 1998 a 1999, jenž podle dokladů pocházel z Tchaj-wanu, u něhož však vyšlo najevo, že jeho skutečným původem je Čína. Dopis obsahoval také informace od francouzských celních orgánů o dovozech glyfosátu, u nichž byly uvedeny chybné sazební kódy.

5 V tomto dopise Komise rovněž uvedla, že na základě informací o výrobě glyfosátu ve světě, jakož i na základě analýzy dovozních toků tohoto výrobku, nabyla podezření, že glyfosát vyrobený v Číně byl přepraven do třetích zemí, které – přestože nejsou známé jako země vyrábějící glyfosát – byly uvedeny jako země vyvážející glyfosát do Unie, a to za ceny odpovídající cenám glyfosátu vyráběného v Číně. Tyto informace byly základem podezření Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) na možné překládky nebo nedostatečné transformace, k nimž mohlo docházet na Tchaj-wanu, v Thajsku, v Singapuru a v Malajsii.

6 Dopis obsahoval seznam společností zapojených do machinací, na které upozornily Belgické království a Francouzská republika, jakož i jmenovitý seznam několika společností usazených v Unii, včetně společnosti dovážející glyfosát dotčené ve věci v původním řízení, na jejichž dovozy glyfosátu do Unie vyjádřila Komise podezření.

7 Komise nakonec vyzvala v dopise členské státy, aby si u dovozů glyfosátu zachovaly ostražitost a prováděly kontroly za účelem odhalování možných falšovaných osvědčení o původu. Požádala je rovněž, aby jí poskytly kopie obchodních a přepravních dokladů, jakož i osvědčení o původu týkající se dovozů glyfosátu s deklarovaným původem v Malajsii, Singapuru, Thajsku a na Tchaj-wanu z let 1998 a 1999.

8 Komise, na kterou se dne 26. března 2001 obrátila s žádostí European Glyphosate Association, přijala dne 8. května 2001 nařízení (ES) č. 909/2001, kterým se zahajuje šetření údajného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady č. 368/98 na dovozy glyfosátu pocházejícího z Čínské lidové republiky prostřednictvím dovozů glyfosátu odesílanými z Malajsie nebo Tchaj-wanu a kterým se zavádí evidence těchto dovozů (Úř. věst. L 127, s. 35; Zvl. vyd. 11/37, s. 249).

9 Po ukončení šetření Komisí přijala Rada Evropské unie nařízení (ES) č. 163/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se rozšiřují konečná antidumpingová opatření uložená nařízením č. 368/98 o dovozech glyfosátu pocházejícího z Čínské lidové republiky na dovozy glyfosátu odesílaného z Malajsie nebo

Tchaj-wanu, ať již je prohlášen za pocházející z Malajsie nebo Tchaj-wanu či nikoliv, a o ukončení šetření, které se týká vyvážejícího výrobce z Malajsie a vyvážejícího výrobce z Tchaj-wanu (Úř. věst. L 30, s. 1).

Celní prohlášení s návrhem na propuštění glyfosátu do volného oběhu předložená Schenker Customs Agency

10 Žalobkyně, kterou je Schenker Customs Agency BV, předložila v období od 19. února 1999 do 19. července 2001 jako celní zástupce u nizozemských celních orgánů 52 celních prohlášení s návrhem na propuštění glyfosátu dovezeného do Unie do volného oběhu.

11 Na základě nepřímého zastupování vyhotovila žalobkyně tato prohlášení vlastním jménem a na příkaz společnosti Biermann-Schenker L[da], jejímž komitentem byla společnost, která je dovozcem dotčeného glyfosátu, se sídlem v Portugalsku (dále jen „dovozce“).

12 Všechna tato prohlášení uváděla, že glyfosát pochází z Tchaj-wanu. Tato prohlášení byla vyhotovena především na základě osvědčení o původu vydaných obchodními komorami na Tchaj-wanu potvrzujícími tchajwanský původ zboží, která byla dovozcem předána žalobkyni.

Kontroly provedené celnimi orgány Portugalska

13 V návaznosti na sdělení Komise ze dne 14. prosince 1999 v rámci vzájemné pomoci a po obdržení informací od nizozemských celních orgánů provedly portugalské celní orgány šetření a vyžádaly si informace a doklady od dovozce a společnosti Biermann-Schenker, která jednala jako zástupce dovozce v Portugalsku.

14 Po provedení těchto kontrol dospěly portugalské celní orgány k závěru, že osvědčení o tchajwanském původu zboží, na nichž se zakládala celní prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu, jež předložila žalobkyně, nejsou věrohodná a že existují doklady uvádějící, že dovozce věděl o čínském původu dováženého glyfosátu. Tyto závěry byly převzaty do zprávy portugalských celních orgánů ze dne 18. října 2002. Tato zpráva byla předána úřadu OLAF, který ji dne 8. listopadu 2002 předal nizozemským celním orgánům.

Mise úřadu OLAF

15 Především na žádost nizozemských orgánů bylo rozhodnuto o vyslání mise. Tato mise sestávala ze zástupců úřadu OLAF a některých členských států.

16 Mise úřadu OLAF se ve dnech od 18. března do 1. dubna 2003 vydala na Tchaj-wan, aby prošetřila vývozy glyfosátu s deklarovaným tchajwanským původem, u něhož však vzniklo podezření, že pochází z Číny, do Unie. Zpráva z této mise s datem 2. června 2003 konstatuje, že glyfosát dovezený dovozcem do Unie, o němž celní prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu předložená žalobkyní uvádějí jako místo původu Tchaj-wan, pochází ve skutečnosti z Číny.

17 Ve zprávě je vysvětleno, že glyfosát byl přepraven z Číny přes Hong Kong do tchajwanského přístavu Kaohsiung, z něhož bylo zboží přesměrováno do Unie prostřednictvím nového konosamentu („bill of lading“) a osvědčení o původu získaných od Tchajwanské obchodní komory a Obchodní komory na Tchaj-wanu – Obchodní komora v Taipei na základě nepravdivých osvědčení o původu zboží.

Řízení u nizozemských celních orgánů

18 Ve dnech 30. července, 3. srpna, 30. listopadu a 14. prosince 2001 provedly nizozemské celní orgány u žalobkyně kontroly. V jejich průběhu konstatovaly, že u většiny prošetřovaných dovozů glyfosátu bylo zboží naloženo v Číně a odesláno lodí přes Tchaj-wan do Rotterdamu (Nizozemsko).

19 Po provedení těchto kontrol dospěly nizozemské celní orgány k závěru, že předmětný glyfosát byl ve skutečnosti čínského, a nikoli tchajwanského původu, takže se na něj vztahovala antidumpingová cla upravená nařízením č. 368/98. Zprávu shrnující tyto závěry vydaly nizozemské celní orgány dne 21. února 2002. V této zprávě se především uvádí, že závěrečná schůzka po ukončení kontrol se zástupci žalobkyně se konala dne 11. února 2002 a že na výzvu celního inspektora, aby se vyjádřili k výsledkům kontrol a jejich možným následkům, jakož i případným změnám, které mohli v této souvislosti navrhnout, neposkytli žádnou odpověď a uvedli, že vyčkají výsledků interního šetření.

20 Ve dnech 13. února, 2. května a 2. července 2002 zaslaly nizozemské celní orgány žalobkyni sedm výměrů v celkové výši 1 696 303,17 eur, odpovídající antidumpingovým clům za dovozy glyfosátu, pro které byla v období mezi 19. únorem 1999 a 19. červencem 2001 předložena celní prohlášení s návrhem na uvedení do volného oběhu.

21 Dne 9. prosince 2002 požádala žalobkyně na základě článku 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1, dále jen „celní kodex“), nizozemské celní orgány o prominutí antidumpingových cel, jejichž zaplacení jí bylo uloženo. Tuto žádost o prominutí cla tyto orgány zamítly dne 9. září 2004 a zamítavé rozhodnutí potvrdily dne 6. září 2005.

22 Žalobkyně podala proti těmto rozhodnutím žalobu u Rechtbank te Haarlem (okresní soud v Harlemu, Nizozemsko), který je potvrdil rozsudky ze dne 4. prosince 2006.

23 Proti rozsudkům okresního soudu v Harlemu podala žalobkyně odvolání u Gerechthof te Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu, Nizozemsko). Odvolací soud v Amsterdamu (senát pro celní záležitosti), který měl v rozsudcích ze dne 18. prosince 2008 za to, že situace žalobkyně je srovnatelná s případem, ve kterém byl vydán rozsudek ze dne 25. července 2008, C. A. S. v. Komise (C-204/07 P, Sb. rozh., EU:C:2008:446), a že sice zanedbala některé povinnosti, avšak nelze jí vytýkat podvodné jednání nebo hrubou nedbalost, rozhodl, že žádost o prominutí cla musí být předložena Komisi na základě článku 905 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, s. 1, Zvl. vyd. 02/06, s. 3, dále jen „prováděcí nařízení“). Odvolací soud v Amsterdamu prohlásil tedy odvolání za opodstatněné, rozsudky okresního soudu v Harlemu, jakož i napadená rozhodnutí celních orgánů zamítajících prominutí cla zrušil, a vyzval tyto orgány, aby případ předaly Komisi.

24 Dopisem ze dne 18. února 2010 předaly nizozemské celní orgány na základě článku 905 prováděcího nařízení záležitost Komisi a požádaly ji, aby se vyjádřila k otázce, zda je podle článku 239 celního kodexu odůvodněné prominout dovozní cla, jak požadovala žalobkyně.

25 Komise informovala podle článku 906a prováděcího nařízení žalobkyni o svém úmyslu přijmout ve věci prominutí dovozních cel nepříznivé rozhodnutí a sdělila jí své námitky. Žalobkyně předložila připomínky k těmto námitkám dne 1. června 2011.

26 V připomínkách žalobkyně tvrdí, že jednání nizozemských a tchajwanských orgánů, jakož i samotné Komise ji uvedla do stavu zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu. Kromě toho zpochybňuje závěry Komise týkající se existence hrubé nedbalosti z důvodu zejména faktur uvádějících dodatečné přepravní náklady a dokladů odkazujících na nakládku glyfosátu z Čínské lidové republiky.

Napadené rozhodnutí

27 Po několika výměnách korespondence a poté, co žalobkyně a nizozemské celní orgány dodaly dodatečné informace a v návaznosti na přezkum provedený odbornou skupinou upravený v článku 907 prováděcího nařízení, přijala Komise dne 27. července 2011 rozhodnutí C (2011) 5208 final, jímž bylo konstatováno, že prominutí dovozních cel není v konkrétním případě dovozu důvodné (věc REM 01/2010) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

28 V napadeném rozhodnutí posoudila Komise obě podmínky stanovené v článku 239 celního kodexu ve spojení s článkem 905 prováděcího nařízení, které musí být splněny k tomu, aby mohlo být přiznáno prominutí cla, a sice skutečnost, že se osoba povinná zaplatit clo musí nacházet ve zvláštní situaci ve srovnání s ostatními subjekty vykonávajícími stejnou činnost, a dále, že se tato osoba nedopustila podvodného jednání nebo hrubé nedbalosti.

29 Stran první podmínky dospěla Komise k závěru, že se žalobkyně nenachází ve zvláštní situaci z důvodu, že tchajwanské orgány vydaly chybná osvědčení o původu, jelikož skutkový stav projednávané věci spadá do oblasti antidumpingových cel Unie, v níž orgány třetích zemí nemají žádnou pravomoc. Zadruhé měla Komise za to, že ani její vlastní jednání neuvedlo žalobkyni do zvláštní situace, neboť neměla žádnou povinnost upozornit dlužníky na takové situace, jako jsou situace, které nastaly v projednávané věci. Dále uvedla, že v prosinci 1999 informovala členské státy o skutečnosti, že má podezření, že u dovozu glyfosátu došlo k podvodnému jednání, a že v roce 2003 uskutečnil OLAF misi na Tchaj-wanu. Zatřetí Komise podotkla, že jednání nizozemských orgánů, které před uskutečněním dovozů glyfosátu a předložením dotčených celních prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu nevěděly o nesrovnalostech v souvislosti s těmito dovozy, neuvedla žalobkyni do zvláštní situace.

30 V případě druhé podmínky Komise uvedla, že právní předpisy použitelné v projednávaném případě nejsou obzvláště složité. Dále poznamenala, že žalobkyně byla relativně zkušenou a osvědčenou celní zástupkyní, která již v minulosti v souvislosti s dovozy glyfosátu, včetně glyfosátu z Číny, předložila jiná celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu. Komise měla také za to, že žalobkyně nepřijala veškerá nezbytná opatření, aby se ujistila o správnosti prohlášení, jež předložila, když neměla s ohledem na faktury uvádějící, že výrobek byl odeslán ze Šanghaje (Čína), a na nesrovnalosti zpochybňující osvědčení o původu vydaná tchajwanskými obchodními komorami, pochybnosti o skutečném původu glyfosátu. Vzhledem k těmto skutečnostem Komise rozhodla, že žalobkyně neprokázala veškerou náležitou péči, která se obvykle vyžaduje od odborníka na celní odbavování zboží, a že tedy druhá podmínka pro přiznání prominutí cla nebyla v projednávaném případě splněna.

31 Za těchto okolností Komise rozhodla, že požadované prominutí dovozních cel není důvodné.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

32 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. listopadu 2011 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

33 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k šestému senátu, jemuž byla přidělena i projednávaná věc.

34 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (šestý senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení.

35 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 19. listopadu 2014.

36 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— napadené rozhodnutí zrušil;

— rozhodl, že požadované prominutí cla je důvodné;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

37 Na jednání žalobkyně v odpověď na ústní otázku Tribunálu vzala zpět druhý bod návrhového žádání, což bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.

38 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

39 Žalobkyně předkládá na podporu své žaloby šest žalobních důvodů. Prvních pět žalobních důvodů vychází z porušení článku 239 celního kodexu ze strany Komise, které spočívá v jejím chybném rozhodnutí, že prominutí cla požadované žalobkyní není důvodné, jelikož měla neprávem za to, že se žalobkyně nenachází ve zvláštní situaci a že se dopustila hrubé nedbalosti. Šestý žalobní důvod vychází z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť v něm nebyly zohledněny všechny skutečnosti a okolnosti, jichž se žalobkyně dovolává.

Úvodní poznámky k postupu pro prominutí dovozního cla

40 Je nezbytné poukázat na výjimečnou povahu mechanismu upraveného článkem 239 celního kodexu, který je konkretizován a rozvinut článkem 905 prováděcího nařízení.

41 Podle článku 239 celního kodexu platí, že „[j]e možné vrácení nebo prominutí dovozního cla v případech, které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání ani hrubé nedbalosti ze strany zúčastněné osoby“.

42 Toto ustanovení je rozvinuto článkem 905 prováděcího nařízení, jenž stanoví, že orgány členského státu, které obdrží žádost o prominutí dovozního cla, ji předají Komisi, aby žádost vyřídila v souladu s upraveným postupem, je-li možno „z odůvodnění žádosti usuzovat, že se jedná o zvláštní situaci, která vznikla na základě okolností, jejichž vznik nelze přičítat hrubé nedbalosti ani podvodnému jednání zúčastněné osoby“.

43 Bylo judikováno, že postup pro prominutí nebo vrácení dovozních cel sleduje zejména účel, který spočívá v omezení placení cla *a posteriori* na případy, kdy je takové zaplacení odůvodněné a slučitelné s takovými základními zásadami, jako je zásada ochrany legitimního očekávání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Recueil, EU:C:1999:548, bod 54, a usnesení ze dne 1. října 2009, Agrar-Invest-Tatschl v. Komise, C-552/08 P, Sb. rozh., EU:C:2009:605, bod 52).

44 Z ustálené judikatury navíc vyplývá, že tento mechanismus vrácení nebo prominutí cla představuje obecnou klauzuli o zamezení nepřiměřené tvrdosti určenou zejména pro výjimečné situace (viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods v. Komise, T-382/04, EU:T:2006:369, bod 42 a citovaná judikatura). Vrácení nebo prominutí dovozního cla, které může být

přiznáno pouze za určitých podmínek a ve specificky stanovených případech, představuje výjimku z běžného režimu dovozů a vývozů, a v důsledku toho musí být ustanovení upravující takové vrácení vykládána restriktivně (rozsudek ze dne 17. února 2011, Berel a další, C-78/10, Sb. rozh., EU:C:2011:93, bod 46; viz výše uvedený rozsudek Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods v. Komise, EU:T:2006:369 bod 45 a citovaná judikatura).

45 Podmínka existence zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu je prokázána, jestliže z okolností projednávaného případu vyplývá, že osoba povinná zaplatit clo se ve srovnání s ostatními hospodářskými subjekty vykonávajícími tutéž činnost nachází ve výjimečné situaci a v případě, kdyby tyto okolnosti nenastaly, by neutrpěla škodu spojenou s dodatečným vymáháním cla (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. února 1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Recueil, EU:C:1999:95, bod 22, a ze dne 19. února 1998, Eyckeler & Malt v. Komise, T-42/96, Recueil, EU:T:1998:40, bod 132).

46 Pro určení toho, zda za okolností projednávaného případu nastala zvláštní situace, jež nezahrnuje hrubou nedbalost ani podvodné jednání dotčené osoby, musí Komise posoudit souhrn relevantních skutkových okolností [stran výkladu článku 13 nařízení Rady (EHS) č. 1430/79 ze dne 2. července 1979 o vrácení nebo prominutí dovozních či vývozních cel (Úř. věst. L 175, s. 1) viz obdobně rozsudek ze dne 11. července 2002, Hyper v. Komise, T-205/99, Recueil, EU:T:2002:189, bod 93].

47 Žalobní důvody a argumenty účastnic řízení v této věci je proto třeba zkoumat z hlediska výše uvedených úvah.

K prvním pěti žalobním důvodům vycházejícím z porušení článku 239 celního kodexu

K existenci zvláštní situace

48 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když rozhodla, že se žalobkyně nenachází ve zvláštní situaci ve smyslu článku 239 celního kodexu, a to zaprvé na základě skutečnosti, že nizozemské orgány vydaly celní výměry, aniž ji předtím vyslechly, a provedly opožděný výběr dovozního cla u dovozce, a zadruhé z důvodu jejího postavení celního zástupce se sídlem v Nizozemsku, což v té době zahrnovalo faktickou povinnost jednat za dotyčného zákazníka ve formě nepřímého zastoupení.

49 V tomto ohledu je třeba uvést, že jediným cílem ustanovení takové klauzule o zamezení nepřiměřené tvrdosti, jako je klauzule upravená v článku 239 celního kodexu a v článku 905 prováděcího nařízení, je umožnit, jsou-li splněny některé zvláštní okolnosti a nedošlo-li k hrubé nedbalosti či podvodnému jednání, osvobodit hospodářské subjekty od cla, které jsou povinny zaplatit, a nikoli umožnit zpochybnění samotné zásady vymahatelnosti celního dluhu nebo s ním souvisejícího postupu. Uplatňování unijního celního práva hmotného spadá totiž do výlučné pravomoci vnitrostátních celních orgánů [rozsudek ze dne 6. července 1993, CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux v. Komise, C-121/91 a C-122/91, Recueil, EU:C:1993:285, bod 45]. Rozhodnutí přijatá těmito orgány na základě tohoto práva mohou být napadena u vnitrostátních soudů na základě článku 243 celního kodexu a tyto soudy pak mohou předložit věc Soudnímu dvoru na základě článku 267 SFEU (rozsudky ze dne 16. července 1998, Kia Motors a Broekman Motorships v. Komise, T-195/97, Recueil, EU:T:1998:181, bod 36, a ze dne 13. září 2005, Ricosmos v. Komise, T-53/02, Recueil, EU:T:2005:311, bod 165).

50 Osoba, která je povinna zaplatit clo a domáhá se zrušení rozhodnutí přijatého Komisí, se může po ukončení řízení upraveného v článku 905 prováděcího nařízení účinně dovolávat pouze žalobních důvodů nebo argumentů, které mají za cíl prokázat existenci zvláštní situace nebo to, že se nedopustila hrubé nedbalosti či podvodného jednání. Osoba, která je povinna zaplatit clo, nemůže uplatnit v souvislosti s tímto rozhodnutím důvody nebo argumenty, jimiž má být prokázána

protiprávnost rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů, ve kterých jí bylo uloženo zaplacení sporných cel (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 28. února 2012, Schneider España de Informática v. Komise, T-153/10, Recueil, EU:T:2012:94, bod 30 a citovaná judikatura).

51 Účelem argumentu žalobkyně vycházejícího ze skutečnosti, že jí nizozemské orgány zaslaly v projednávaném případě celní výměry, aniž jí předtím poskytly příležitost účinně vyjádřit připomínky, je zpochybnit legalitu řízení vedeného těmito orgány, a tedy i výměrů, které v něm byly vydány. Pouhá skutečnost, že žalobkyně uplatnila tento argument u Komise, aby prokázala, že se nachází ve zvláštní situaci ve smyslu článku 239 celního kodexu, nemá v této souvislosti vliv, jelikož Komise nemá v rámci řízení podle článku 905 prováděcího nařízení pravomoc posuzovat legalitu rozhodnutí vnitrostátních celních orgánů. Z toho vyplývá, že uvedený argument nelze v rámci této žaloby proti napadenému rozhodnutí uplatnit.

52 Celní výměry zaslané nizozemskými celními orgány žalobkyni představují navíc jen sdělení jí určené, že tyto orgány vzaly *a posteriori* na vědomí existující celní dluh, který podle čl. 201 odst. 2 celního kodexu vznikl při přijetí celních prohlášení předložených žalobkyní. Kromě toho byla žalobkyně na základě čl. 201 odst. 3 celního kodexu dlužníkem celého dluhu, včetně dovozních cel, jež nebyla vybrána z důvodu, že předložila prohlášení, v nichž byl jakožto země původu dovezeného glyfosátu uveden Tchaj-wan, přestože skutečnou zemí původu byla Čína, a že proto tento výrobek podléhal antidumpingovým clům.

53 Jestliže kontroly *a posteriori* umožnily dospět k závěru, že antidumpingová cla nebyla uložena neprávem, musí vnitrostátní celní orgány provést zásadně dodatečný výběr cel, která nebyla vybrána při dovozu (obdobně viz rozsudek ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, EU:C:1996:198, bod 16).

54 Ze zprávy ze dne 21. února 2002 vypracované nizozemskými celními orgány v návaznosti na kontroly provedené u žalobkyně ve dnech 30. července, 3. srpna, 30. listopadu a 14. prosince 2001 vyplývá, že schůzka po skončení šetření se zástupci žalobkyně se uskutečnila dne 11. února 2002. Z této zprávy rovněž vyplývá, že inspektor vyzval zástupce žalobkyně, aby předložili připomínky, a že tito zástupci uvedli, že nejprve provedou interní šetření. Ze spisu vyplývá, že poté však nebyla nizozemským celním orgánům předána na otázky inspektora žádná odpověď.

55 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že výměry vystavené nizozemskými celními orgány určené dovozci byly opožděné, je nutné konstatovat, že mají zpochybnit rozhodnutí přijatá nizozemskými celními orgány, která jsou součástí aplikace celního práva hmotného, a nikoli postupu upraveného v článku 905 prováděcího nařízení, v jehož rámci přísluší pravomoc Komisi. Tyto argumenty nelze tedy v rámci této žaloby pro účely zpochybnění napadeného rozhodnutí použít.

56 Kromě toho je třeba připomenout, že podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu je dlužníkem dovozního cla deklarant a v případě zastoupení je jím také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Dále podle článku 213 celního kodexu platí, že je-li za splnění celního dluhu odpovědno několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky. Nizozemským celním orgánům nelze tedy vytýkat, že vydaly celní výměry vůči žalobkyni jakožto celnímu zástupci a tedy dlužníkovi celního dluhu. Skutečnost, že celní orgány vydaly následně výměry vůči dovozci, nemá žádný vliv. Okolnost, že dovozce byl v úpadku, aniž byly uhrazeny celní výměry a aniž proti němu mohla vznést žalobkyně námitky, je součástí rizik vlastních výkonu činnosti celního zástupce. Z toho vyplývá, že vydání celních výměrů vůči dovozci v roce 2003 a okolnosti, na něž odkazuje v tomto ohledu žalobkyně, ji nemohou uvést do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

57 Stran tvrzení žalobkyně, podle něhož ji do zvláštní situace uvedla skutečnost, že na základě režimu, který se vztahuje na celní zástupce v Nizozemsku, měla povinnost jednat jakožto nepřímý zástupce dovozce, je třeba konstatovat, že takový režim spadá v Nizozemsku do oblasti celního práva procesního.

58 Je namístě připomenout, že podle čl. 5 odst. 2 celního kodexu může mít zastoupení při jednání s celními orgány pro účely provádění úkonů a formalit stanovených celním kodexem formu zastoupení přímého, kdy zástupce jedná jménem a na účet jiné osoby, nebo formu zastoupení nepřímého, kdy zástupce jedná vlastním jménem, avšak na účet jiné osoby. Podle tohoto ustanovení si členské státy mohou vyhradit právo stanovit, že celní prohlášení na jejich území musí učinit celní zástupce, který v něm vykonává činnost. Režim platný v Nizozemsku, který upravuje jak přímé, tak i nepřímé zastupování, vychází z jedné z možností, které členským státům nabízí samotný celní kodex. Vzhledem k tomu, že se tento režim upravující specifické podmínky v případě, že jsou prohlášení předložena celním zástupcem, který má sídlo v tomto státě, použije na každého celního zástupce usazeného v Nizozemsku, nemůže žalobkyně tvrdit, že ji uvádí do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

59 Vzhledem k výše uvedenému musí být první žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

60 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že ji do zvláštní situace uvedla jednání tchajwanských obchodních komor, které vydaly chybná osvědčení o původu.

61 Podle článku 62 celního kodexu musí deklarant poskytnout dokumenty a informace nezbytné k tomu, aby celní orgány mohly použít relevantní celní režim a zjistit, zda je nutné v závislosti na původu zboží uložit antidumpingová cla.

62 V této souvislosti je třeba připomenout, že judikatura, podle které důvěra v platnost osvědčení o původu, u nichž vyjde najevo, že jsou nepravdivá, padělaná nebo že nejsou platná, nepředstavuje sama o sobě zvláštní situaci, která by odůvodnila prominutí cla (usnesení ze dne 1. července 2010, DSV Road v. Komise, C-358/09 P, EU:C:2010:398, bod 81; obdobně viz rozsudky ze dne 13. listopadu1984, Van Gend & Loos a Expeditiebedrijf Bosman v. Komise, 98/83 a 230/83, Recueil, EU:C:1984:342, bod 13, a ze dne 10. května 2001, Kaufring a další v. Komise, T-186/97, T-187/97, T-190/97 až T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 až T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 a T-147/99, Recueil, EU:T:2001:133, bod 234). Kontroly *a posteriori* by byly totiž z velké části zbaveny účinku, kdyby použití takových osvědčení mohlo samo o sobě odůvodnit přiznání prominutí cla. Opačné řešení by mohlo odradit hospodářské subjekty od jejich úsilí a přenést na veřejné finance riziko, které mají nést hlavně hospodářské subjekty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. ledna 1996, SEIM, C-446/93, Recueil, EU:C:1996:10, bod 45).

63 Kromě toho z judikatury vyplývá, že skutečnost, že celní orgány členského státu provedou dodatečný výběr cel v případě, že se osvědčení o původu ukáží být v návaznosti na následnou kontrolu uskutečněnou orgány tohoto státu neplatná, představuje běžné obchodní riziko, které musí obezřetný hospodářský subjekt informovaný o stavu právní úpravy vzít v potaz (obdobně viz rozsudek Hyper v. Komise, bod 46 výše, EU:T:2002:189, bod 114 a citovaná judikatura).

64 Rovněž je třeba připomenout, že v oblasti antidumpingových cel uložených nařízením Komise nebo Rady na výrobky pocházející ze třetích zemí se od orgánů této třetí země nevyžaduje provádění takového nařízení a nejsou jim přiznány žádné kontrolní nebo dohlížecí funkce, tak aby je osoba povinná zaplatit clo mohla považovat za „příslušné“ ohledně aspektů spadajících pod takovouto unijní právní úpravu.

65 V projednávaném případě uváděla prohlášení vyhotovená žalobkyní jakožto zemi původu dováženého glyfosátu Tchaj-wan. Na podporu těchto prohlášení o původu glyfosátu použila žalobkyně osvědčení o původu vydaná tchajwanskými obchodními komorami, která jí byla předána dovozcem. Po kontrolách *a posteriori* provedených nizozemskými celními orgány se ukázalo, že tato osvědčení nedokládají skutečný původ dováženého glyfosátu. Skutečnost, že vyšlo najevo, že jsou tato osvědčení neplatná, nelze považovat za okolnost, která uvádí žalobkyni do zvláštní situace. Využití takových osvědčení za účelem prokázání původu zboží deklarovaného u celních orgánů je rozhodnutím deklaranta, aby dostál povinnosti učinit prohlášení u celních orgánů místa dovozu. Toto rozhodnutí

obnáší rizika, která jsou vlastní činnosti celního zástupce, a která tedy musí nést tento zástupce, a nikoli zatěžovat veřejné finance. Kdyby měly být tyto okolnosti v souladu s tvrzením žalobkyně považovány za okolnosti, které staví osobu povinnou zaplatit clo do zvláštní situace, jež by odůvodnila prominutí antidumpingových cel, neměly by hospodářské subjekty žádný zájem na ujištění se o pravdivosti prohlášení a dokumentů předložených celním orgánům.

66 Výše uvedené úvahy nemohou být zpochybněny rozhodnutími Komise, na které odkazuje žalobkyně, podle nichž bylo prominutí cla v rámci preferenčního režimu důvodné na základě skutečnosti, že orgány třetí země, které byly specificky schválené na základě tohoto režimu, vydávaly po dobu několika let nepravdivá osvědčení o původu, aniž byla provedena jakákoli kontrola *a posteriori* a aniž o tom byli dovozci, kteří nejednali podvodně nebo nedbale, informováni.

67 Jak totiž správně uvádí v napadeném rozhodnutí Komise, byla tato rozhodnutí přijata v rámci režimů preferenčního celního zacházení a úvahy, které jsou v nich obsaženy ohledně aktů orgánů třetích zemí nelze přenést na okolnosti, které nastaly v projednávaném případě a nespadají do působnosti takového režimu, nýbrž do působnosti antidumpingových cel.

68 Kromě toho je nutné konstatovat, že v projednávaném případě nebylo prokázáno, v jakém rozsahu a na jakém základě mohou být obchodní komory, které údajně vydaly dotyčná osvědčení o původu, považovány za orgány příslušné v tomto ohledu.

69 Navíc je třeba připomenout judikaturu, podle níž nelze v rámci nepreferenčního režimu včetně případu, kdy se uplatní antidumpingová cla, vyvodit žádný důsledek z toho, že orgány třetí země vydaly osvědčení ohledně nepreferenčního původu dotčeného zboží (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2010, HIT Trading a Berkman Forwarding v. Komise, T-191/09, EU:T:2010:535, bod 43).

70 Vzhledem k výše uvedeným úvahám musí být druhý žalobní důvod předložený žalobkyní zamítnut jako neopodstatněný.

71 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise měla nesprávně za to, že její vlastní jednání, které by bylo možné v případě šetření, jež byla vedena v projednávaném případě, označit za nesplnění koordinačních a dohlížecích povinností, neuvedlo žalobkyni do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

72 Je třeba uvést, že v případě uplatnění antidumpingových cel uložených nařízením č. 368/98, jejichž obcházení vedlo k vydání celních výměrů ze strany nizozemských celních orgánů, jsou pravomoci Komise omezenější než pravomoci ve věci, v níž byl vydán rozsudek C. A. S. v. Komise, bod 23 výše (EU:C:2008:446), na který žalobkyně odkazuje. V této věci měla totiž Komise zvláštní povinnosti, jež jí byly uloženy na základě dohody o přidružení uzavřené se třetím státem a která také upravovala pravomoci, jimiž disponovala k jejich splnění. Povinnost uplatnit antidumpingová cla na dotčené dovozy přísluší přitom zásadně celním orgánům členských států. Jakožto strážkyni Smluv a unijního sekundárního práva obecně a konkrétně v její ústřední roli kontroly uplatňování unijního celního práva však Komise má, zejména pak v rámci prošetřování případných porušení práva, koordinační a dohlížecí povinnosti.

73 V projednávaném případě Komise nejprve sdělila dne 14. prosince 1999 členským státům v rámci mechanismu vzájemné pomoci informace o možném zneužití antidumpingových cel u dovozů glyfosátu čínského původu, které má k dispozici.

74 Jak bylo dále uvedeno v bodech 13 až 15, poskytla Komise zejména prostřednictvím úřadu OLAF portugalským a nizozemským celním orgánům pomoc při šetřeních tím, že koordinovala jejich úsilí, včetně toho, že jim předala relevantní informace ze šetření. Tyto koordinační práce vyústily ve vyšetřovací misi, kterou uskutečnil OLAF na Tchaj-wanu.

75 Komise nakonec přijala nařízení č. 909/2001, kterým zahájila vlastní vyšetřování obcházení antidumpingových cel uložených na glyfosát pocházející z Číny. Po ukončení tohoto vyšetřování přijala Rada nařízení č. 163/2002, jež rozšířilo antidumpingová cla uložená na glyfosát čínského původu na dovozy glyfosátu pocházejícího z Tchaj-wanu a Malajsie.

76 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, ze skutkových okolností projednávaného případu vyplývá, že určitá řízení byla zavedena Komisí nebo s její podporou v závislosti na tom, jak po ukončení jednotlivých etap vyšetřování vedených vnitrostátními orgány a úřadem OLAF vycházely najevo informace týkající se možného obcházení cel.

77 Kromě toho je nutné zdůraznit, že jak bylo uznáno v judikatuře, není mezi povinnostmi takto uloženými Komisi povinnost sdělovat dovozcům nebo celním zástupcům informace, které má k dispozici, ani je upozornit v případě, že má pochybnosti o operacích, které dovozci uskutečňují (v tomto smyslu viz rozsudek Hyper v. Komise, bod 46 výše, EU:T:2002:189, bod 126). Komise tedy v rámci provedení nařízení ukládajícího v projednávaném případě antidumpingová cla splnila povinnost dohledu a koordinace.

78 Navíc je nesporné, že Komise podnítila v rámci vzájemné pomoci zahájení vyšetřování ze strany vnitrostátních orgánů, když sdělením ze dne 14. prosince 1999 předala členským státům informace, které obdržela o jednotlivých nesrovnalostech oznámených dvěma členskými státy, jakož i o podezření, které v daném okamžiku měla na základě obecných informací, jež měla k dispozici.

79 Skutečnost, že 52 prohlášení žalobkyně byla předložena před ukončením jednotlivých šetření vnitrostátních orgánů a šetření ze strany OLAF, nelze použít jako skutečnost, která vrhá špatné světlo na jednání Komise v projednávaném případě.

80 Komise tedy právem dospěla v napadeném rozhodnutí k závěru, že její jednání neuvedlo žalobkyni do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

81 Třetí žalobní důvod předložený žalobkyní musí být proto zamítnut jako neopodstatněný.

82 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně rozhodla, že žalobkyně nebyla uvedena do zvláštní situace, a to z důvodu, že nizozemské celní orgány reagovaly opožděně a přiměřeně nespolupracovaly při šetřeních souvisejících s dovozy glyfosátu.

83 V tomto ohledu je nutné připomenout judikaturu, z níž vyplývá, že pokud celní orgány skutečně nevěděly o nesrovnalostech týkajících se dovozů a pokud nenechají úmyslně tyto nesrovnalosti pokračovat, aby je lépe odhalily, nemůže skutečnost, že přijmou prohlášení týkající se těchto dovozů uvést osobu povinnou k zaplacení cla do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek HIT Trading a Berkman Forwarding v. Komise, bod 69 výše, EU:T:2010:535, body 101 a 102).

84 V projednávaném případě vyplývá zaprvé z dopisu Komise ze dne 14. prosince 1999, že měla k dispozici několik obecných informací a příkladů poskytnutých belgickými a francouzskými orgány, které předala členským státům právě proto, aby tyto orgány mohly provést vyšetřování a odhalit případné obcházení celních povinností.

85 Je nutné konstatovat, že Komise vyzvala v dopise vnitrostátní orgány k obezřetnosti a k tomu, aby shromáždily dodatečné informace. Ačkoli byl jeho součástí seznam společností dovážejících glyfosát, neodhalil obsah tohoto dopisu žádné dostatečně konkrétní indicie týkající se daných společností, které by odůvodnily, aby vnitrostátní orgány začaly vůči nim nebo ohledně operací těchto společností specificky a okamžitě jednat.

86 Zadruhé se v projednávaném případě nejedná o preferenční režimy nebo operace v rámci dohod o přidružení nebo smluv upravujících specifické systémy dohledu, které musí uplatňovat příslušné orgány pověřené takovou funkcí. V rámci dovozů podléhajících obecnému režimu, na které se vztahují antidumpingová cla, mají zajisté jak Komise, tak vnitrostátní celní orgány povinnost náležité péče a dohledu nad uplatňováním unijního práva. Tato povinnost však neznamená, že v případě existence takových informací, jako jsou informace obsažené v dopise ze dne 14. prosince 1999, musí celní orgány provádět fyzické a systematické kontroly všech zásilek glyfosátu, které doputují k unijním celním orgánům a týkají se společností uvedených v tomto dopise. Vzhledem k obecné povaze informací, které v něm byly obsaženy, neměly celní orgány ani povinnost uvedené společnosti upozornit.

87 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, když odkazuje na rozsudek ze dne 7. září 1999, De Haan (C-61/98, Recueil, EU:C:1999:393), neumožňují skutkové okolnosti projednávaného případu učinit závěr, že nizozemské celní orgány měly po obdržení dopisu Komise ze dne 14. prosince 1999 konkrétní informace o nesrovnalostech zjištěných v prohlášeních předložených žalobkyní, avšak úmyslně nechaly žalobkyni nadále tato prohlášení předkládat. Z této judikatury dále vyplývá, že celní orgány, které jsou informovány o možném podvodném jednání, nemají povinnost upozornit subjekt na skutečnost, že by se mohl stát osobou, která je povinná zaplatit clo z důvodu tohoto podvodného jednání, a to i kdyby tento subjekt jednal v dobré víře (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek De Haan, EU:C:1999:393, bod 36).

88 Zatřetí ze spisu vyplývá, že nizozemské celní orgány provedly první šetření u žalobkyně dne 30. července 2001, tedy několik dnů poté, co dne 19. července předložila poslední ze sporných prohlášení. Jak přitom vyplývá ze zprávy těchto orgánů ze dne 21. února 2002, měly možnost zjistit nesrovnalosti, které vedly k vydání dotčených celních výměrů, až poté, co u žalobkyně provedly kontroly.

89 Ze spisu rovněž vyplývá, že informace, které získaly nizozemské orgány při šetřeních, byly předány Komisi, jež je poskytla dále portugalským celním orgánům. Stejně tak šetření úřadu OLAF včetně jeho mise na Tchaj-wanu bylo zahájeno na žádost nizozemských celních orgánů. Tyto skutečnosti svědčí o aktivní roli nizozemských celních orgánů, jak při vlastním prošetřování podezřelých obcházení cel, tak i ve spolupráci s ostatními celními orgány a úřadem OLAF.

90 S ohledem na výše uvedené je nutné konstatovat, že Komise právem dospěla k závěru, že jednání nizozemských celních orgánů neuvedlo žalobkyni do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

91 Čtvrtý žalobní důvod předložený žalobkyní musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

92 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení, když měla v napadeném rozhodnutí za to, že žádná skutečnost předložená žalobkyní ji nemohla uvést do zvláštní situace, a že tedy první z obou kumulativních podmínek stanovených v článku 239 celního kodexu není v projednávaném případě splněna.

K existenci podvodného jednání nebo hrubé nedbalosti

93 Cílem pátého žalobního důvodu, jenž žalobkyně předkládá, je zpochybnit posouzení provedené Komisí ohledně její údajně nedostatečné péče, na jehož základě dospěla k závěru, že druhá z podmínek upravených v článku 239 celního kodexu není v projednávaném případě splněna.

94 Z článku 905 odst. 3 prováděcího nařízení vyplývá, že pro účely zkoumání podmínek upravených v čl. 239 celního kodexu musí Komise analyzovat všechny relevantní skutečnosti, včetně těch, které se týkají chování dotyčného hospodářského subjektu a zejména jeho odborných zkušeností, dobré víry a náležité péče, jež prokázal.

95 V této souvislosti je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle níž je třeba pro účely posouzení, zda se jedná o hrubou nedbalost ve smyslu článku 239 celního kodexu, zohlednit zejména složitost ustanovení, jejichž porušení vedlo ke vzniku celního dluhu, jakož i odbornou zkušenost a péči dotyčného subjektu (viz rozsudek ze dne 27. září 2005, Common Market Fertilizers v. Komise, T-134/03 a T-135/03, Sb. rozh., EU:T:2005:339, bod 135 a citovaná judikatura).

96 Skutečnosti, které Komise zohlednila při analýze druhé podmínky stanovené v článku 239 celního kodexu, je třeba posuzovat ve světle těchto zásad.

97 Vzhledem k tomu, že nebyl zpochybněn závěr Komise o absenci složitosti norem použitelných v projednávaném případě, je třeba analyzovat zbývající dvě kritéria, jež Komise použila v napadeném rozhodnutí.

98 Co se týče kritéria zkušenosti subjektu, je třeba zkoumat, zda se jedná o hospodářský subjekt, jehož profesní činnost sestává v podstatné míře z dovozů a vývozů, a zda má s výkonem těchto činností určitou předchozí zkušenost (rozsudek Common Market Fertilizers v. Komise, bod 95 výše, EU:T:2005:339, bod 140).

99 V projednávaném případě je nutné konstatovat, že jak uvedla Komise v bodě 54 napadeného rozhodnutí a žalobkyně jí v tom neodporovala, je tato společností, jež se od roku 1971 zabývá celním odbavováním, což z ní činí subjekt, který má zkušenosti s vývozy a dovozy do Unie. Z toho vyplývá, že žalobkyni nejsou neznámé zvláštnosti režimu antidumpingových cel, a to tím spíše, že specifický režim použitelný v projednávaném případě nevykazuje, jak konstatovala Komise v napadeném rozhodnutí, žádnou zvláštní složitost.

100 Jak navíc poznamenala Komise v bodě 54 napadeného rozhodnutí a žalobkyně to nezpochybnila, v okamžiku, kdy tato učinila sporná celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, vypracovala již pro stejného klienta jako v projednávaném případě, a sice pro dovozce, celní prohlášení týkající se dovozu glyfosátu, včetně toho, který pocházel z Číny. Komise v tomto bodě také uvádí, že v říjnu a v listopadu 1997, tedy krátce po nabytí účinnosti nařízení č. 1731/97 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz glyfosátu z Číny dne 6. září 1997 vypracovala žalobkyně pro dovozce třikrát celní prohlášení v souvislosti s dovozem glyfosátu ze Singapuru.

101 Komise tak správně považovala žalobkyni za zkušený subjekt pro účely článku 239 celního kodexu.

102 Pokud jde o analýzu náležité péče, kterou měla žalobkyně vynaložit, je třeba nejprve uvést, že z článku 62 celního kodexu vyplývá, že celní prohlášení podaná u celních orgánů musí obsahovat veškeré informace a doklady nezbytné k tomu, aby se mohla použít ustanovení upravující celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Kromě toho na základě článku 199 prováděcího nařízení, jakož i jeho přílohy 37 platí, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem u celního orgánu vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení a pravost přiložených dokladů.

103 Z režimu nepřímého zastupování, který je upraven v článku 5 celního kodexu, navíc vyplývá, že pokud nepřímý zástupce jedná vlastním jménem, byť tak činí na účet jiné osoby, odpovídá za prohlášení, která celním orgánům předloží.

104 Podle judikatury tak vzniká celnímu zástupci ze samotné povahy jeho povolání odpovědnost jak za zaplacení dovozních cel, tak i bezvadnost dokladů, které předkládá celním orgánům [rozsudky CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux v. Komise, bod 49 výše, EU:C:1993:285, bod 37, a ze dne 18. ledna 2000, Mehibas Dordtselaan v. Komise, T-290/97, Recueil, EU:T:2000:8, bod 83].

105 V projednávaném případě je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že Komise zohlednila následující skutečnosti. Zaprvé v bodech 56 a 57 napadeného rozhodnutí uvedla, že nizozemské celní orgány při kontrolách v prostorách žalobkyně konstatovaly, že k prohlášením ze dne 8. května, 26. června a 24. srpna 2000 byly připojeny faktury týkající se přepravních nákladů uvádějící jako přístav vyplutí Šanghaj v Číně. Není přitom sporu, že se tyto faktury týkají nákladů vzniklých při dovozu glyfosátu, který je předmětem dotčených prohlášení, a že obsahují odkazy na přístav vyplutí, jímž je Šanghaj. V tomto ohledu není důležité, zda se jedná o náklady na vyplutí nebo přepravní náklady v pravém slova smyslu, jelikož z nich jednoznačně vyplývá, že glyfosát byl vypraven z přístavu Šanghaj.

106 Zadruhé Komise v bodě 58 napadeného rozhodnutí uvedla, že ke třem celním prohlášením ze dne 22. srpna 2000 byly připojeny balicí listy vystavené společnostmi se sídlem v Číně. Není přitom pochyb, že tyto balicí listy odpovídají zásilkám glyfosátu, které jsou shodné s těmi, jež jsou předmětem těchto prohlášení, a pro které příslušné orgány obdržely konosamenty uvádějící Kaohsiung (Tchaj-wan) jakožto místo přijetí a přístav nalodění a osvědčení o původu vystavená obchodní komorou na Tchaj-wanu. Kromě toho je nutné konstatovat, že sama tato tři celní prohlášení uvádějí Čínu jakožto zemi, ze které bylo zboží odesláno, což žalobkyně nezpochybňuje.

107 Zatřetí Komise v bodě 61 napadeného rozhodnutí poukázala na nesrovnalosti, jimiž byla stižena samotná osvědčení o původu, a které byly odhaleny v průběhu řízení v Nizozemsku. Ze spisu nizozemských celních orgánů, jakož i z kopií sporných osvědčení o původu předložených žalobkyní totiž vyplývá, že tato osvědčení vykazují takové vady v konzistentnosti, jako je absence dat nebo registračních čísel, identická registrační čísla u osvědčení označených různými daty, registrační čísla překrývající se v jednom a tom samém osvědčení anebo označení „originál“ vyznačené razítkem a vyskytující se pouze na některých osvědčeních.

108 Jak Komise konečně uvedla v bodě 54 napadeného rozhodnutí, je třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobkyně předložila celní prohlášení s návrhem na propuštění glyfosátu pocházejícího z Číny do volného oběhu na účet dovozce před nabytím účinnosti nařízení č. 1731/97, jímž se zavádí prozatímní antidumpingové clo z dovozů glyfosátu pocházejícího z této země, přestože právě krátce po tomto datu změnil dovozce zemi, z níž glyfosát dovezl.

109 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nelze proto Komisi vytýkat, že měla za to, že takový osvědčený celní zástupce, jako je žalobkyně, musel mít alespoň pochybnosti o skutečném původu dovezeného glyfosátu.

110 Kromě toho, ačkoli žalobkyně, jak sama uvádí, faktury a balicí listy týkající se dotyčných prohlášení před jejich předložením celním orgánům nezkoumala nebo k nim neměla přístup, přestože je podle článku 199 prováděcího nařízení jakožto deklarant odpovědná za správnost údajů v těchto celních prohlášeních, je její nedostatečná náležitá péče o to výraznější. Jak v tomto ohledu tvrdí správně Komise, nemohou interní postupy žalobkyně k tomu, aby učinila kroky navazující na prohlášení a vyhotovila relevantní doklady, ani zvláštnosti struktury společností její skupiny, představovat důvody, jež jí umožní vyhnout se povinnostem, které jsou vlastní funkcím celního zástupce a přenést jeho dopady na unijní rozpočet.

111 Jestliže žalobkyně obdržela doklady související s prohlášeními, která již podala a z nichž vyplývá, že byly deklarovány nesprávné údaje, a to zejména ty, které se týkaly původu dovezeného zboží, mohla přinejmenším tato prohlášení opravit nebo přijmout opatření, aby zabránila opakování nesprávností.

112 Stejně tak se žalobkyně nemůže dovolávat skutečnosti, že předložila prohlášení pouze na pokyny svého klienta a na základě dokladů, které jí poskytl, jelikož za správnost a pravdivost prohlášení nese jakožto celní zástupce odpovědnost pouze ona. Jak vyplývá z judikatury citované v bodě 104 výše, nemůže se celní zástupce k odůvodnění prominutí dovozních cel skrývat za jednání svého klienta.

113 Argumenty žalobkyně, jimiž má být na podmínku týkající se absence hrubé nedbalosti nebo podvodných jednání upravenou v článku 239 celního kodexu nahlíženo podobně jako na koncept vyšší moci, musí být odmítnuty vzhledem k tomu, co stanoví článek 905 prováděcího nařízení a judikatura citovaná výše v bodě 95, v nichž jsou vymezeny skutečnosti relevantní pro analýzu této podmínky.

114 Žalobkyně se nemůže dovolávat ani úvah, které vedly odvolací soud v Amsterdamu ke zrušení rozsudků okresního soudu v Harlemu. Závěrem těchto úvah totiž je, že se Komise musí na základě článku 905 prováděcího nařízení vyjádřit k odůvodněnosti požadovaného prominutí cla. Z tohoto důvodu odvolací soud prohlásil, že záležitost musí být předána Komisi. Posouzení legality rozhodnutí přijatého Komisí přitom přísluší Tribunálu.

115 Z toho vyplývá, že se Komise výkonem posuzovací pravomoci a vzhledem ke všem skutečnostem relevantním v projednávaném případě, zejména k absenci složitosti dotyčných norem, zkušenosti žalobkyně a indicií naznačujících nedostatečnou náležitou péči, nedopustila nesprávného právního posouzení, když měla za to, že druhá podmínka upravená v článku 239 celního kodexu týkající se neexistence hrubé nedbalosti nebo podvodných jednání nebyla v projednávaném případě splněna.

116 Pátý žalobní důvod předložený žalobkyní musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

117 V rámci šestého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné, pokud jde o některé skutečnosti, které předložila, zejména jednání Komise, jakož i nizozemských a tchajwanských orgánů.

118 Z judikatury vyplývá, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek ze dne 30. dubna 2009, Komise v. Itálie a Wam, C-494/06 P, Sb. rozh., EU:C:2009:272, bod 48 a citovaná judikatura).

119 V projednávaném případě z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise analyzovala argumenty, které žalobkyně předložila v připomínkách, jež jí předala dne 1. června 2011, a které byly shrnuty výše v bodě 26.

120 V napadeném rozhodnutí totiž Komise vysvětlila, proč měla za to, že její jednání neuvedlo žalobkyni do zvláštní situace. Odkázala tedy na neexistující povinnost, podle níž měla dohlédnout na vydání osvědčení obchodními komorami na Tchaj-wanu nebo informovat dovozce glyfosátu o svých podezřeních. Popsala též vzájemný kontakt s vnitrostátními celními orgány při šetřeních v souvislosti s dovozy glyfosátu. Komise se vyjádřila také k vyjádřením odvolacího soudu v Amsterdamu týkajícím se judikatury Soudního dvora.

121 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla rovněž důvody, proč měla za to, že jednání obchodních komor na Tchaj-wanu ani jednání nizozemských orgánů neuvedlo žalobkyni do zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

122 V napadeném rozhodnutí analyzovala navíc skutečnosti, které považovala za rozhodující pro závěr, že druhá podmínka stanovená v článku 239 celního kodexu nebyla splněna, přičemž poukázala především na skutečnost, že žalobkyně neprokázala veškerou náležitou péči očekávanou od osvědčeného odborníka na celní odbavování.

123 Napadené rozhodnutí proto obsahuje jasné důvody, které vedly Komisi k učinění závěru, že se žalobkyně nenachází ve zvláštní situaci ve smyslu článku 239 celního kodexu a že podmínka stanovená tímto článkem vyžadující absenci hrubé nedbalosti nebo podvodných jednání dotyčné osoby nebyla splněna.

124 Z toho vyplývá, že šestý žalobní důvod předložený žalobkyní musí být zamítnut jako neopodstatněný.

125 V důsledku toho musí být žaloba zamítnuta v celém rozsahu.

K nákladům řízení

126 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Schenker Customs Agency BV ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. dubna 2015.

Podpisy.